

Miért félek a nőktől?

Kutyaugatást hallottam. A szomszéd tacszókeveréke csaholt vadul a kerítés tövében, miközben Laura megnyomta odakint a kapucsengőt. Én a függöny mögül lestem őt sután. Kötött sapka és hozzá hasonló sál volt rajta. Én a legrémültebb képemet öltöttem magamra. Ő a vastag keretes, fekete szemüvegét igazgatta, úgy nézett fel, van-e itthon valaki. Pár lépést hátráltam az ablaktól. Összerezentem. Az egyik kezemben egy bögre gőzölgő tea volt. Nem vártam vendéget, pirított tökmagot ettem, olvastam, s közben a jóleső magány takarójával bugyoláltam be magam. Laura még egyszer megnyomta a kapucsengőt, én pedig véletlenül magamra lötyyintettem a teát. A mentát. A dohányzóasztalon egy félbehagyott Márai hevert. Az Egy polgár vallomásai. A rádióból ismeretlen zene szólt.

Odalent Laura a kutyához lépett, és a tulipánt formázó vasrács két íve közt dugta át a kezét, úgy simogatta meg a szomszéd ebet, aki egyből felhagyott minden ellenségeskedéssel. Láttam Laurán, hogy nem tágít. Megrázta a haját, majd zsebre dugta a kezecskéit. Azokat, amelyek cirógatásra teremtettek, mégis szíveket szeretett velük széjjeltépni. Fél lábon táncikált a járdán. Egyébként pont rám szokott úgy mosolyogni, mint ahogy akkor a kutyára. Arra a keverékre. Toporzékoltam. Az órára pillantottam, aztán végignéztam magamon. Két térdem reszketett, mint a cukordíz a zselékockán. Laura amúgy igazi szívdöglesztő, ártatlan nődémon volt, akit annyira jóságosnak és galamblelkűnek teremtett a mindenség, hogy benne egy percre fel sem merült, miféle szívrepesztő csodafegyver van a birtokában. Pische orrát törölgette. Biztos fázott is már. Olyan ellenállhatatlanul és kikezdhetetlenül jámboran álldogált odalenn, hogy hirtelen nem is tudtam, mi ilyenkor a teendő. Csak izegtem-mozogtam az ablak elé terített kopott birkabőr szőnyegen, és pislogtam tanácstalanul. A szívem kalapálásától koncentrikus körökben meg-megrezent a mentatea felszíne, mint a pohár vize a híres Jurassic Park-jelenetben. A naptárra pillantottam, kedd

volt. Mi az, hogy kedd? Laura eddig még sohasem jött kedden. Mindig a hétfő volt az ő napja, esetleg a csütörtök, de az is csak minden második héten. Délelőtt.

Az egész lakás kongott az ürességetől.

Izgága, beszari léptekkel a kaputelefonhoz osontam, és remegő hangon beleszóltam, hogy tessék.

– Van-e kedve színházazni, mister? – szólt bele a kaputelefonba a lány. Szinte láttam a mosolyát, éreztem hajának az illatát, hangjában az ellenállhatatlan bájt. Borsódzani kezdett a hátam, felszaladt a lázam, és kivert a hideg veríték. Olyan selymes volt minden szava, olyan kacér minden más-szhangzója, hogy kis híján felfordult a gyomrom.

– Szí-szín-ház-ba-ba? – dadogtam. Kiszáradt a torkom, gyöngyözött a homlokom. Lábujjaimmal idegességemben a sarokban lévő porcicákat markolgattam.

– Igen, új darab, csupa sztár, valami posztmodern, kispolgári komédia, kihagyhatatlan alkotás! – dalolta Laura. – Ráadásul az egyik főszereplőt pont úgy hívják, mint engem! – szavai szálkáként szűrődtek a dobhártyámba, amelyek odabent elolvadtak, akár a hókristályok, és lágy cirógatással folytak végig az arcomon.

– De pont ma, édes, hisz tudod, hogy... – kérleltem volna remegő hangon, de félbeszakított. (Igazából már réges-rég félbeszakított. Fentről lefelé egyetlen mozdulattal, akár egy harcedzett, néma szamuráj. Azóta kettéváltan keresem a másik felem, habár sosem voltam androgün. Keresem a másik, sosemvolt felem, mert mióta nincs, én mégannyira sem vagyok. Amióta kettéváltam, megszűnt létezni a jobbik felem, és megszűnt a bal. Mindkét kezem bal is és jobb is egyszerre, én pedig egy üres zárójel vagyok.)

– Díspáholy! Magánfülke! Vörös plüssborítású székek állítható háttámlával! Tudod, hogy az mit jelent... – mondta kacéran a telefonba, de nem úgy, mint egy kis fruska, nem. Úgy mondta, mint azok a nők, akikből csak egy van. Akik soha életükben nem hasonlítottak egyetlen más nőre sem.

Hallgattam.

– Mit szólsz? – kérdezte. A szavakhoz nagyon értett. Az ajakkerekítése olyan volt, akár egy fuvolanárnőé. Nem láthattam, de emlékeztem rá jól. Jobban, mint az ujjaim számára. A zöngéi apró, pengeéles hangszilánkok voltak, amelyek egyetlen pillanat alatt furakodtak át a mellkasomon, hogy elvágják a szívem helyén lógó kötözött sonka utolsó tartókötelét is. Egyik kezemmel befogtam a kagylót, eltartottam magamtól, úgy szitkozódtam suttogva. Keserves, szánandó képem lehetett. A könnyeim folytak, a nyálam a parkettára fröcsögött. Remegő kézzel emeltem újra számhoz a kagylót:

– De... de u-ugye, nem kell kiöltözni, édes? – ennél értelmesebbet aligha tudtam volna kinyögni. Kissé feljött a gyomorsavam. A tudóm sípolt. Levegőért kapkodtam.

– Csak kapj magadra valamit, és már itt sem vagyunk! – parancsolt rám édesen, visszautasíthatatlanul.

– Rendben, sietek – vinnyogtam, akár egy kismacska.

Sietős léptekkel berohantam a hálósobába, miközben lerugdostam magamról a pizsamanadrágot. Feltéptem a szekrényt, nadrágot, inget kerestem. Úgy öltöztem, mint egy eszelős. Mint egy félőrült, aki épp a saját esküvőjéről készül elkészni. Laurában az volt az érdekes, hogy sosem követtelt, de még csak nem is kért tőlem semmit. Csupán eleresztett időnként egy-egy bájos félmondatot, én pedig ugrottam, mint egy cirkuszi póni. Mint egy láncrea vert öleb. Mint egy szerelmes számár, akinek a szíve már rég a kert végi komposztálóban hevert kifacsart narancsok, elgyötört szőlőfürtök és eldobott almacsutkák között.

Fél lábon ugrándozva erőltettem magamra egy pár fekete zoknit, miközben szememmel az övem után kutattam. Félhangosan szidtam minden tárgyat, ami elébem került, közben mindennek összehordtam Laurát, a tavasz illatú nőstény ördögöm, átkoztam a sorsot, amiért állandóan ilyen helyzetekbe hoz, de legfőképp magamat, amiért egy szerencsétlen szerelemszolga vagyok.

Úgy hagytam el a lakásom, akár a büntett helyszínét szokták a rablógyilkosok; szaporán, mégis halkán, jócskán meggörnyedve, szemtanúk után fürkészve.

Laura melegen, fülig érő mosollyal várt odalent, behúzott nyaka, pirosposzsgás arca csókért kiáltott. Ehelyett én vállon ragadtam, és sietősen a sarok irányába taszigáltam. Taxit kerestem vagy legalább egy kanyarból beforduló csuklós buszt. Laurának azt hazudtam, beteg vagyok, széna-náthás, maláriás, tífuszos, minden kinnal felruháztam magam, csak hogy leplezzem a valódi kórságom. Azt mondtam, jobb lenne, ha egy ideig nem ölelne, nem csókolna, nehogy elkapja az érintés útján is terjedő nyavalyáimat. Ő mindezt aranyos, bohókás viccelődésnek vélte, és válaszul mélyen a nyakamba fúrta az orrát. Ujjaival az állam vonalát cirógatta. Úgy babusgatott, mint egy tizenéves.

Felráncigáltam az első buszra, azt se néztem, jó irányba tart-e egyáltalán. A jármű végébe taszigáltam, és leültettem a leghátsó ülésre, egy hazafelé tartó koszos, félrészeg útépítő mellé, én pedig megálltam előtte, és úgy billegtem egyik lábamról a másikra, mint akinek hasmenése van. Valóságos kín volt minden perc a színházig, erőltetett mosollyal meredtem magam elé, miközben próbáltam elkerülni minden pillantását. Annak a

drágának. Annak a jóságos szukkubusznak, aki csak szeretni tud, mégis alvadt vér szikkad minden egyes szerelmes szaván. Száz és száz fogadalmat szegtem meg ezzel az ócska kis színházszínpaddal, és ostoroztam magam, amiért újra beadtam a derekam. De hogy is állhattam volna ellen! Egy magamfajta életrajzi életrajz ebben a korban már minden második labdát kiejt a kezéből, hogyan is szalaszthatnék el egy efféle lehetőséget? Egy ilyen villanásnyi tüneményt. Egy ilyen Csokonai-féle eleven metaforát.

S valóban, amíg a ruhatár előtt a kabátot segítettem le róla, minden más férfi az én partneremet bámulta. Csorgó nyállal mustrálták Laura atlétalábait, miközben feleségük a díszpáholyok felé próbálta terelgetni őket.

A kezdés előtti utolsó percben még utoljára időt kértem, és a mellékhelyiségek felé menekültem. Még mindig szédültem, és még mindig patkokban folyt rólam a víz. A csap alá dugtam a fejem, intéztem néhány keresetlen szót magamhoz, majd lötytyintettem némi vizet a tarkómra is. Elnémítottam a telefonom, eleresztettem egy utolsó galambot, majd gyámoltalanul visszabotorkáltam a világegyetem legszívödöglesztőbb nője mellé, hogy karonfogjon, és bekísérjen az előadásra. Talán mindezeknek örülnöm kellett volna, talán büszkén, kihúzott derékkal, felszegett fejjel is menetelhettem volna azon a bársonyszőnyegen, mégsem tettem. Talán mert félttem. Vagy azért, mert összetörtem. Vagy mert olyan mocskosul kiabránytam a világból, a felszínes kapcsolataiból és a kétszínűségéből. Vagy egész egyszerűen azért, mert legbelül egyedül voltam, és csak a zsebemben rezgő néma telefon próbálta eszembe juttatni, hogy ez nem így van.

Az előadásra persze egy percig sem tudtam odafigyelni. Egyre csak azt lestem, mikor fog Laura két jelenet között lopva a lábam közé nyúlni. Mikor fog kacéran a szemembe nézni, és egyetlen szemrebbenéssel jelezni, hogy épp bekapni készül a micsodámat. Más ember a fél kezét odaadta volna egyetlen ilyen pillantásért. Főleg azért, mert Laura mozdulatait tényleg az őszinte érdeklődés, a legjámborabb női akarat vezérelte, és minden rejtett szándék nélkül tette ezt velem. Az önáltatás leghalványabb szándéka nélkül állíthatom, hogy ezt a lányt valódi érzelmek és igaz vágyak készítették minderre, amitől időnként sírhatnék komolyan. Talán még szerelmes is volt belém. Szerelmes, hisz ha nem lett volna az, miféle gátlástalan, alantas vágyak kényszerítették volna efféle tettekre. Se pénzem, se hírnevem, de még valamirevaló, emberi fizimiskám sincs. Kénytelen voltam azt gondolni, hogy Laura valóban bukott a szövegemre, amely által legalább én is leporolhattam azokat az ezeréves vicceimet, amelyeken otthon már évek óta nem nevetett senki. Még a gyerekek sem. Amióta felnőttek, legalábbis. Vékonyan lakkozott, apró körmeivel újra kikaparta

sírgödreből régen eltemetett fiatalságom, amelyben még törött szárnyakkal ott vergődött kamaszkori énem. Langyos mosolyaival hintett, és gondos törődésben áztatott hetekig, majd porcukros szerelmeskedésekkel dagasztott újjá. Leheletvékony szavai ősi lakatokat törtek fel, bársonyos kezei alatt hegyvonulatok indultak meg, miközben én épp elveszteni készültem valamit... vagy valakit... erőltetett újjászületésemben.

Most itt ülök egy színházi székbe süppedve, sápadtan, reszketve. Jobb oldali zsebemben egy igazi halált hozó tündér matat, a bal oldaliban pedig ott rezeg a telefonom, amelynek a kijelzőjén alighanem a saját otthoni számom villószik. Két nő két külön úton próbál elérni. Engem vagy hozzám, az már részletkérdés. Egyiktől is, másiktól is félek. Nem is félek, egyenesen rettegek. Remegő szemmel, visszafojtott könnyekkel, megfeszült arcizommal meredek magam elé a karfát markolva. Egy pillanatra úgy tűnik, mintha ez lenne életem leghosszabb színdarabja.

